

delsen knyttede rettigheder overdraget, eller om arbejdstageren bevarer rettighederne. Hvis retten til en opfindelse, der er overdraget til forskningsinstitutionen, udnyttes erhvervsmæssigt, er den arbejdstager, der har gjort opfindelsen, berettiget til et vederlag fra institutionen, jf. lovens § 12, stk. 1. Hvis omvendt arbejdstageren, der har gjort opfindelsen, udnytter retten til opfindelsen erhvervsmæssigt, er forskningsinstitutionen berettiget til et vederlag, jf. lovens § 12, stk. 2.

Ifølge lovens § 17 forældes de vederlagskrav, som en arbejdstager eller en forskningsinstitution vil være berettiget til efter lovens § 12, efter 5 år. Endvidere bestemmes det, at 1908-lovens regler finder tilsvarende anvendelse, når en arbejdstager har modtaget forskningsinstitutionens afgørelse om, hvorvidt den selv ønsker at udnytte opfindelsen erhvervsmæssigt, eller om den overlader adgangen hertil til arbejdstageren.

Lov om opfindelser ved offentlige forskningsinstitutioner foreslås ændret som følge det samtidig fremsatte forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven), der bl.a. indebærer, at 1908-loven ophæves, jf. § 29, stk. 2, i forslaget til ny forældelseslov.

Det foreslås, at § 17 i lov om opfindelser ved offentlige forskningsinstitutioner ophæves. Det vil medføre, at de pågældende vederlagskrav vil forældes efter reglerne i forslaget til ny forældelseslov, jf. dettes § 28.

Forældelsesfristen vil ifølge § 2, stk. 1, i forslaget til ny forældelseslov skulle regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt. Det vil i forhold til krav på vederlag efter § 12 i lov om opfindelser ved offentlige forskningsinstitutioner indebære, at forældelsesfristen som hidtil vil skulle regnes fra det tidspunkt, hvor arbejdstageren har modtaget institutionens afgørelse efter § 11, stk. 4, om, hvorvidt den ønsker at få de til opfindelsen knyttede rettigheder overdraget.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 34

(lov om byfornyelse og udvikling af byer)

Den foreslåede § 103 b vil medføre, at tilbagesøgningskrav i forbindelse med tilskud, der er finansieret af såvel nationale som EU-midler, i deres helhed forældes efter de regler, der er fastsat i de gældende forordninger. Efter de gældende regler indebærer det, at disse krav forældes efter artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euroatom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (svigsforordningen), der bl.a. fastlægger en forældelsesfrist, der som udgangspunkt

er 4 år fra det tidspunkt, hvor den relevante uregelmæssighed fandt sted.

Bestemmelsen vil omfatte tilbagesøgningskrav og eventuelle krav på renter i forbindelse hermed.

Ved nationale midler forstås midler, der ikke er EU-midler. Der kan være tale om midler fra offentlige myndigheder, herunder staten, regioner og kommuner, og private samt midler fra organer i grænseområdet mellem den offentlige og den private sektor. Bestemmelsen vil også omfatte midler fra udenlandske offentlige myndigheder mv.

Bestemmelsen vil ikke vedrøre den strafferetlige forældelse, som er reguleret ved straffelovens § 93.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 35

(lov om social service)

Som en konsekvens af lovforslaget § 20, nr. 1, hvorved § 17, stk. 5 i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension foreslås ophævet, foreslås § 43, stk. 6, i lov om en social service ændret, da der i denne bestemmelse bl.a. henvises til § 17, stk. 5, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Til § 36

(skatteforvaltningsloven)

Til nr. 1 (§ 27, stk. 1, nr. 7, og § 32, stk. 1, nr. 1)

Det foreslås, at den periode, for hvilken der kan ske genoptagelse som følge af underkendelse af hidtidig praksis, tilpasses forældelsesfristerne i det samtidig fremsatte forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven).

Genoptagelse kan i dag foretages fra og med det indkomstår henholdsvis den afgiftsperiode, der er påbegyndt, men endnu ikke udløbet 5 år forud for underkendelsen af praksis. Forslaget indebærer, at den periode, i hvilken der kan ske genoptagelse, nedsættes til 3 år.

Forslaget ændrer ikke på det andet led i bestemmelsen, hvorefter genoptagelse – som alternativ til den netop nævnte regel – kan ske fra og med det indkomstår henholdsvis den afgiftsperiode, der var til prøvelse i den første sag, der resulterede i underkendelsen af praksis. Ligger det indkomstår henholdsvis den afgiftsperiode, der var til prøvelse i den første sag, der resulterede i underkendelsen af praksis, længere tilbage end 3 år, vil forslaget således være uden betydning for adgangen til genoptagelse efter bestemmelsen.

Ligger indkomståret eller afgiftsperioden mere end 10 år tilbage, vil genoptagelse dog være begrænset til